

resortów będących głównymi producentami tych artykułów, z wyjątkiem norm ubytków, o których mowa w ust. 4.

3. Normy ubytków naturalnych artykułów importowanych ustalają ministrowie resortów będących producentami artykułów tego samego rodzaju lub podobnych, a jeżeli artykuły takie nie są w kraju produkowane — ministrowie nadzorujący jednostki organizacyjne będące głównymi odbiorcami tych artykułów.

4. Normy ubytków naturalnych w obrocie:

- 1) zwierzętami i zbożem ustala Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu,
- 2) mlekiem i przetworami mlecznymi — Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu po porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich.

5. Normy ubytków powstające podczas załadunku, przeładunku, wylądunku i przewozu w transporcie:

- 1) samochodowym, kolejowym, zaprzęgowym i wodnym śródlądowym — ustalają ministrowie, o których mowa w ust. 2—4, wspólnie z Ministrem Komunikacji,
- 2) morskim — ustalają ministrowie, o których mowa w ust. 2—4, wspólnie z Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej.

6. Normy ubytków naturalnych powinny być uzgadniane z zainteresowanymi ministrami.

§ 8. 1. Ustalone przez właściwych ministrów powszechnie obowiązujące normy ubytków naturalnych podlegają ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

2. Normy ubytków naturalnych w transporcie kolejowym, ustalonych na podstawie § 7 ust. 5 pkt 1, nie stosuje się przy ustalaniu ubytków wagi, za które nie odpowiada kolej na podstawie art. 97 dekretu z dnia 24 grudnia 1952 r. o przewozie przesyłek i osób kolejami (Dz. U. z 1953 r. Nr 4, poz. 7) oraz na podstawie umów międzynarodowych o przewozie towarów kolejami.

§ 9. Właściwi ministrowie (§ 7) ustalają szczegółowe zasady i tryb opracowywania projektów norm ubytków naturalnych oraz zasady ich stosowania zgodnie z ramowymi zasadami opracowywania i stosowania norm ubytków naturalnych, ustalonymi przez Państwową Radę Gospodarki Materialowej.

§ 10. 1. Norma ubytku naturalnego powinna ulegać rewizji w razie zmiany warunków istniejących w czasie jej ustalania, a wpływających na zmniejszenie ubytku naturalnego, jak np. usprawnienie gospodarki magazynowej, postęp techniczny, polepszenie jakości opakowań.

2. Nie rzadziej niż co pięć lat obowiązujące normy ubytków naturalnych powinny być analizowane z punktu widzenia ich aktualności.

§ 11. 1. Ministrowie zapewnią opracowanie 5-letnich programów ustalania i rewizji norm ubytków naturalnych. Programy te powinny być uzgadniane z Przewodniczącym Państwowej Rady Gospodarki Materialowej.

2. Programy rewizji norm ubytków naturalnych na lata 1975—1980 powinny być uzgodnione z Przewodniczącym

cym Państwowej Rady Gospodarki Materialowej w terminie nie dłuższym niż 5 miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia.

§ 12. 1. Zobowiązuje się właściwych ministrów do prowadzenia kontroli stosowania ustalonych norm ubytków naturalnych.

2. Plany kontroli w zakresie, o którym mowa w ust. 1, powinny być przedstawione do zaopiniowania Przewodniczącemu Państwowej Rady Gospodarki Materialowej

§ 13. 1. Zainteresowani ministrowie mogą występować do właściwych ministrów (§ 7) z wnioskami o ustalenie norm ubytków naturalnych lub o wprowadzenie zmian do ustalonych norm.

2. W razie konieczności:

- 1) przechowywania określonych artykułów,
  - 2) dokonywania niezbędnych czynności manipulacyjnych,
  - 3) przewozu i przeładunku w warunkach nie przewidzianych w ustanowionej normie ubytków naturalnych,
- jeżeli okoliczności te powodują zwiększenie ubytków naturalnych, zainteresowani ministrowie mogą, za zgodą właściwego ministra, ustalać dla podległych jednostek gospodarczych dopuszczalne normy ubytku naturalnego.

3. Ministrowie mogą ustalić normy ubytków naturalnych dla podległych oraz nadzorowanych przedsiębiorstw na te artykuły, dla których nie zostały ustalone przez właściwego ministra normy powszechnie obowiązujące.

4. Ministrowie mogą upoważnić dyrektorów podległych im jednostek gospodarczych do ustalania norm ubytków naturalnych artykułów produkowanych i przechowywanych wyłącznie w tych jednostkach, jeżeli dla artykułów tych nie zostały ustalone przez właściwego ministra normy powszechnie obowiązujące.

5. Normy ubytków naturalnych ustalone zgodnie z ust. 3 i 4 tracą ważność po ustaleniu przez właściwych ministrów norm powszechnie obowiązujących.

6. Normy ubytków naturalnych artykułów przechowywanych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, w warunkach odbiegających od ustalonych w trybie § 7, określa Minister Obrony Narodowej.

§ 14. Do czasu ustalenia i ogłoszenia przez właściwych ministrów zrewidowanych norm ubytków naturalnych stosuje się normy dotychczas ustalone.

§ 15. 1. Przepisy zarządzenia dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych.

2. Zleca się zarządom centralnych związków spółdzielni odpowiednie stosowanie przepisów § 12 oraz § 13 ust. 1 i 2.

§ 16. Traci moc zarządzenie nr 120 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 października 1963 r. w sprawie norm ubytków naturalnych (Monitor Polski Nr 89, poz. 420).

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ZARZĄDZENIE Nr 16 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lutego 1975 r.

w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu bursztynem i wyrobami z bursztynu.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz

§ 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1956 r. w sprawie określenia organów administracji państwowej, na które przechodzą niektóre uprawnienia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jej Prze-

wodniczącego (Dz. U. z 1956 r. Nr 58, poz. 270, z 1957 r. Nr 49, poz. 238, Nr 50, poz. 245 i z 1958 r. Nr 22, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przekazuje się Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług uprawnienia do wydawania przepisów o gospodarowaniu bursztynem i wyrobami z bursztynu.

2. Gospodarowanie bursztynem obejmuje wydobycie, skup, zbył, obróbkę i przerób bursztynu, a gospodarowanie wyrobami z bursztynu obejmuje zbył wyrobów z bursztynu i z użyciem bursztynu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

27

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 lutego 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Aeroklub Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1963 r. w sprawie uznania „Aeroklubu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” za stowarzyszenie wyższej użyteczności (Dz. U. Nr 44, poz. 249) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 marca 1971 r. w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Aeroklub Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” (Monitor Polski Nr 16, poz. 116) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
  - „2. Członkowie stowarzyszeni przyjmowani są przez zarząd koła lotniczego na podstawie wypełnionej deklaracji członkowskiej. Młodzież w wieku do lat 18 jest przyjmowana za zezwoleniem rodziców lub opiekunów.”
- 2) w § 9 ust. 2 i 3 skreśla się,
- 3) dodaje się nowy § 9a w brzmieniu:
  - „9a. 1. Członkowie Aeroklubu PRL mają prawo:
    - 1) korzystać z wszelkiej pomocy i urządzeń stowarzyszenia oraz uczestniczyć w krajowych i zagranicznych imprezach lotniczych na zasadach określonych przez Zarząd Główny,
    - 2) nosić odznaki Aeroklubu PRL.
  2. Członkowie zwyczajni i honorowi mają prawo wybierać i być wybierani do władz Aeroklubu PRL.”

- 4) w § 10 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
  - „5. Do władz Aeroklubu PRL mogą być wybierani tylko członkowie zwyczajni i honorowi.”
- 5) w § 15 ust. 2 dodaje się pkt 3 i 4 w brzmieniu:
  - „3) delegat Ministra Oświaty i Wychowania,
  - 4) delegat Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki”
- 6) w § 20 ust. 2 liczbę „9” zastępuje się liczbą „5”,
- 7) w § 20 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
  - „3. Członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej wybierają ze swego grona przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i sekretarza.”
- 8) w § 21 ust. 1 liczbę „7” zastępuje się liczbą „5”,
- 9) w § 26 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
  - „4. Posiedzenia zarządu odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż 4 razy w roku. Posiedzenia prezydium odbywają się w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż raz w miesiącu.”
- 10) w § 29 ust. 2 liczby „5—7” zastępuje się liczbą „5”,
- 11) w § 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
  - „2. Umowy, zobowiązania, pełnomocnictwa i inne akty prawne podpisują w imieniu Zarządu Głównego: prezes lub wiceprezes i sekretarz generalny lub skarbnik. Dokumenty finansowe podpisują prezes lub wiceprezes i sekretarz generalny lub skarbnik oraz główny księgowy.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

28

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lutego 1975 r.

w sprawie zasad ewidencji opłat za usługi dla ludności oraz zasad zaliczania do usług dla ludności usług wykonywanych na zamówienie przedsiębiorstw lub instytucji państwowych, spółdzielni, stowarzyszeń i komitetów społecznych.

Na podstawie § 24 uchwały nr 35 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1972 r. w sprawie rozwoju usług (Monitor Polski z 1972 r. Nr 14, poz. 95 i z 1974 r. Nr 33, poz. 195 oraz Nr 41, poz. 243) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej świadczące usługi dla ludności powinny w księgowości wyodrębnić na koncie „Sprzedaż” ewidencję tych usług.

2. W wyodrębnionej ewidencji należy wykazywać tylko te usługi, za które opłaty uiszczają osoby fizyczne własnymi środkami pieniężnymi.

§ 2. 1. Usługi wykonywane na zamówienie przedsiębiorstw lub instytucji państwowych, spółdzielni, stowarzyszeń i komitetów społecznych zalicza się do usług dla lud-

ności, jeżeli spełnione zostaną jednocześnie następujące warunki:

- 1) jednostka zamawiająca zleca wykonanie usługi w imieniu i na rzecz określonych osób fizycznych,
- 2) zapłata należności za wykonane usługi następuje ze środków pieniężnych ludności, a mianowicie:
  - a) z wpłat dokonanych przez osoby fizyczne jednostce zamawiającej wykonanie tych usług albo
  - b) z części należnego pracownikom wynagrodzenia ze stosunku pracy w jednostce zamawiającej usługi, przeznaczonej za ich zgodą na zapłacenie zamówionych na ich rzecz usług, albo